

"נשימה מקוצרת בגחמנותה מרחפת על הקובץ ההטרוגני הזה, הכולל סיפורים קצרים, קטעים על סף השיר-בפרוזה, כמו גם סיפור מרכזי בעל ממדי רומאן-קצר. מיכל גוברין מפעילה בכולם מה שאין לו הגדרה אחרת מאשר מאגיה, היפנוזה-כמעט, בתחביר המיוחד לה [...] המרמז, נוגע לא-נוגע בדברים, ומפתה את הקורא כמו להשתתף במלאכת החיבור-האחרון של המוזאיקה הלא סדורה כביכול. [...]"

כל הסיפורים כאן – במרומז או בגלוי – משחזרים מומנטים של שבירת רצף, שבירת השגרה בחיים זעיר-בורגניים שבהם נפערת לפתע לעיני הגיבורים התהום שמעבר, או מאחורי, התרבות והציוויליזציה. הפולחן, מעצם הגדרתו, הוא זה בדיוק: התמודדות עם כל אותם רגעים של התפרקות מעול בחיי הפרט והקהילה, והשבת הסדר אל כנו. [...]"

שיאו של הספר הוא הנובלה הארוכה-יחסית "לה פרומאנד", על כמה זוגות של ניצולי שואה יוצאי פולין המתכנסים לעיר קיט רוגעת, ומבעד לגינונים היהודיים-פולניים (תמונות של נכדים בארנק, הצביעות הדקה והנימוסים המופרזים) פורץ ועולה זיכרון השואה, בתורת אזכור להבלות-החיים ולאי המשמעות של הזמן. בניגוד לרוב הסיפורים האחרים, שבהם יש "תזה" שקופה ושלד סיפורי דק, מקדישה כאן גוברין את מירב המאמצים ליצירת ההווי והאווירה, באמצעות דיאלוגים ושאר אמצעים קונבנציונאליים פחות או יותר – ומגיעה לאיזון נאה בין הכוונה הספרותית למעשה הסיפורי.

(מתוך: בני ציפר, "מקור: לאחוז בשמש, סיפורים ואגדות", הארץ)